

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 10 жовтень 2018

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого воза не тягнете?
— А чого його тягти, коли вже і так усе розтягли?!

– Треба селфі зробити!.. Онук просить!

ШАНОВНІІ ДРУЗІ!!!

Триває передплата на журнал
«ПЕРЕЦЬ. Весела республікана» та Бібліотеку
сатири та гумору до нього

ЖУРНАЛИ УКРАЇНИ

ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ		Періодичність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість приймаання передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
			Вартість видання з доставкою			
97835	ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично- гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство веселої республіки тел.(044) 454-86-42	12	23.77	71.31	142.52	285.24
60734	щомісячна передплата передплата на півріччя або рік	12	–	–	133.62	267.24
60195	«ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» КОМПЛЕКТ у складі: ж. «Перець. Весела республіка» (укр.) ж. «Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство веселої республіки тел.(044) 454-86-42	12 12	38.91	116.73	233.46	466.92
	без реклами					

151

96

Розділ 2

	ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ	Періодичність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість приймання передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
60194	БІБЛІОТЕКА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» (укр.) Кращі твори світових і вітчизняних сатириків і гумористів (класики і сучасники) тел.(044) 454-86-42 без реклами	12	15.14	45.42	90.84	181.68

БУДЬМО РАЗОМ у 2019 році

Передплату на наш журнал можна оформити у будь-якому поштовому відділенні та інших пунктах прийому передплати.

ПОСПІШАЙМО!

Життя – кіно

СЛАВЕНЬ КАНДИДАТІВ У ПРЕЗИДЕНТИ

Нарешті дочекався я моменту,
Що проявлю себе сповна –
Стану народним Президентом
І Україну підніму із дна.

Приспів:

Чеснот у мене є багато
Та як казав колись ще тато:
До моєї голови
Не вистачає тільки булави.

Освіту вищу добру маю
Хоч не з елітного зерна –
Потрібних навиків надбаю,
А досвід – справа наживна.

Приспів.

Маю солодкі обіцянки
На кожен місяць, тиждень, день.
З них починати буду ранки –
Вони цілющі, як женьшень.

Приспів.

З тіні я вийшов не із своєї волі –
Бо вимагає цього мій народ.
Йому щасливої доб'юся долі
За років п'ять, а може, і за год.

Приспів.

Я сам прийшов
до висновку давно
Життя наше театр, а чи кіно.
Отож як тільки переможу
Роль головну зіграти зможу.

Приспів.

Р. С. Виконується сольно і хором.
Штатний славнетворець
Аркадій **МУЗИЧУК.**

НЕОЧІКУВАНІ ДУМКИ

- ✓ Щоб зміцнити гривню, треба послати її на курси валют.
- ✓ Сучасний шовковий шлях: у боргах, як у шовках.
- ✓ Раніше ми залежали від держави, тепер держава залежить від нас, але, як і раніше, від нас нічого не залежить.
- ✓ Якщо народ став дибки, отже, вожді під хвіст потрапили.
- ✓ Не поспішайте помирати – життя дорожчає.
- ✓ На крутих поворотах історії остання сідниця може стати першим лицем.
- ✓ Щоб молодість знала, винайшли Інтернет, а щоб старість могла – віагру.
- ✓ Ніщо так не полегшує проблему вибору, як його відсутність.

Юрій МЕЛІХОВ.

м. Полтава.

Жона хай убоїться мужа та й свого!.. Ця багатовікова давнина приповідка й сьогодні не застаріла. Прикладів – тьма-тмenna. Та наводити їх не збираюся. Мова тут про інше. А саме: нинішні дружиноньки у переважній більшості поняття не мають про страх перед чоловіком, навпаки – шанують їх, душевно сприяють у їхніх благородних (інколи й не дуже) справах, подеколи ж прагнуть стати поруч, щоб і собі.

О! А що – собі? Тривалі спостереження й післяспостережні роздуми навели мене ось на яку думку: деякі дружиноньки норвлять стати поруч із своїм судженням задля того, аби не лише отримати порцію його влади, слави чи популярності, а й порізнений від нього шматок влади, слави й популярності. Звісно, в залежності від чоловікового рівня і так чи інак пов'язаний з ним шматок.

КАНДИДАТКА В КАНДИДАТКИ

А тепер – увага, братове читачі! Скільки там у нас лишилося до президентських виборів? Наче не дуже й багато, але не так і мало часу. Навіть до оголошення передвиборчої кампанії ще в славній Україні не дійшло.

Зате ми з вами уже знаємо, яка сила-силенна кандидатів у Президенти вже нагоготові. Уявляю той виборчий бюлетень – дай Боже, щоб хоч в одну сторінку вмістився. Хоча слід віддати належне тим кандидатам: обличчя та прізвища їх відомі, проте вони воліють поки що не дуже світитися. Зберігають, сказати б, певне інкогніто. Правда, уявне. А от славні дружиноньки. Їм усе одно – їх у бюлетені не буде. Отож повна свобода дій. Звісно, ця свобода залежить від статків, які слід викласти за появу на телеекранах і в радіоефірі, де вони уславляють своїх мужів і разом себе.

Задля чого себе? Та я ж казав уже: задля порізненого від майбутньої чоловікової влади, слави і популярності шматка особистої влади, слави і популярності. А зветься той шматок дуже красиво, значуще і вражаюче – **ПЕРША ЛЕДІ РЕСПУБЛІКИ, ДЕРЖАВИ, КРАЇНИ!** Це вам не якась там міністрова дружина! **ПЕРША ЛЕДІ!** Незалежно від вроди, фігури, граційності й усіляких інших суто жіночих принад. **ПЕРША!**.. Останнім часом особливо активізувалася одна із кандидаток у кандидатки на звання першої леді. Увімкнеш якийсь телевізійний канал – вона вже там мудрагелить. Зробиш гучніше радіо, сподіваючись послухати щось цікаве – а там якраз про неї гомонять, вмикаючи і її пряму мову.

Що ж, грошви у сім'ї можливого наступного Президента достобіса, і люд в основному (хоч і не в усіх деталях) знає, яким дивовижним робом дісталися йому ті мільярди. Знає, але що він – той люд може вдіяти? Документів у нього стосовно цього аніякісіньких, та якби й були, так наші преславні правоохоронники з задоволенням пересаджали б усіх викривальників за ґрати – хай би це був і весь люд усієї країни.

Вихід один. Коли грянуть президентські вибори, давайте постарасмося вкупі, щоб ні в якому разі не пройшов ні той кандидат, якого я мав на оці (а ви мене, певен, зрозуміли), ні та кандидатка у кандидатки **ПЕРШОЇ ЛЕДІ**, котру (я теж певен) ви упізнали.

Отоді й будемо з вами, братове, по можливості здоровенькими.

Без нього.
І без неї.

Володимир ЧЕПИГА.

Скільки грамотних світил
З різних політичних сил

Вештаються по ефіру
І виборюють довіру!

Ось від партії відомої,
Канонічної, вагомої

Виступає представник.
Запалився, як сірник!

Дуже правильно все каже
І слова майстерно в'яже,

Тче програмне полотно.
Думаю: «Оце ж воно!»

Все стає гранично ясно –
Жде нас всіх життя прекрасне,

Із зарплатами голландськими,
Пенсіями нідерландськими...

Я свій голос не продам,
За цю партію віддам!

Після памперсів реклами
Особливості програми

Лідер рятівного руху
До мого доводить слуху.

Знову правильно, логічно,
На основі істин вічних,

Світло лле, немов маяк.
Думаю: «Це ж дійсно так!»

А як голосом тремтячим
Згадає садки дитячі,

То й сльозиночка слухняна
Заблищить на оці пана.

Я свій голос не продам,
За цю партію віддам!

Після снікерсів реклами
Розгортає панораму

Майбуття, що вразить нас,
Захисник трудящих мас.

Переконає стотонними
Аргументами бетонними,

Чисту правду нам несе,
Справедливо геть усе,

Логіка непоборима!
Вирішив: «Піду за ними!»

Я свій голос не продам,
За цю партію віддам!

Отаке весь час блукання,
Політичне коливання

То правіше, то лівіше...
Із царем було б простіше.

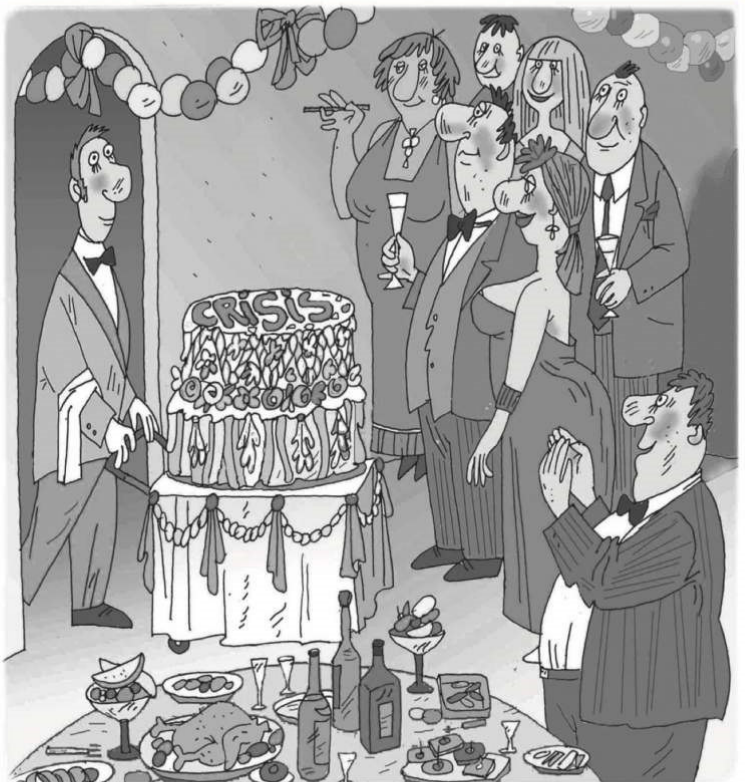
Демократія, одначе,
Це, пардон, не хвіст собачий,

Треба лисини і вуха
Недовірливо нам чухать,

Підозріло придивляться,
Радитись і прислухатись,

Зважувати, зіставляти,
Добре, добре міркувати!

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.
м. Київ.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ *Семен*

У 2012 році біля села Протопопівки, що над Куяльницьким лиманом, зі зруйнованого складу отрутохімікатів сотні залізних бочок з дустом військовики закопали у неподалік вириту екскаватором глибоку яму й бульдозером її загорнули, спорудивши новітній «скіфський» курган. Про цю «вдачу» ліквідацію складу небезпечних отрутохімікатів у свій час відбулося декілька телепередач, там хвалили успішних «ліквідаторів». Та минуло понад півдесять років, і поблизу жахливого дустомогильника стався зсув ґрунту в лиман, а в результаті дощів і потрапляння талих снігових вод, з проіржавілих бочок дуст, період напіврозпаду якого практично безкінечний, у своєму нативному стані вимивається в Куяльницький лиман, потрапляючи в колодязі і в море. До речі, цілющими лиманними грязями лікує своїх пацієнтів санаторій «Куяльник», а в морі, собі на

здоров'я(!), купуються одесити й звідусюд прибулі пляжники, затяті ж рибалки виловлюють продустованих бичків та іншу рибу – для базару і власних потреб, яка гарантовано вже не затхнеться і має найтриваліший термін зберігання.

Учені кажуть, що на Заході, куди ми так прагнемо, давно вже виведені унікальні організми – дустофаги, що з великим апетитом поглинають зловісний дуст, інактивуючи його, тобто знезаражують і повністю знешкоджують цього смертоносного агента, але для придбання такого гарантованого засобу потрібні кошти, і неمالі.

Агов! Відгукніться, добродіє! Чи й для цього потрібна державна Програма?

Дихати не може синя вись
Над новим насипаним курганом –
Біля Протопопівки з'явивсь
Дустовий могильник над лиманом.

Зберігав роками грішний склад
Жахохімікатів цілі тонни.
І десятиліттями підряд
Вимагав ремонту й охорони.

Дуст беріг отрути анонім –
Ветхий склад отрутохімікатів.
І на все, що зберігалось в ній,
Вимагав юристів-адвокатів.

Та велів профан-політикан:
«Дуст прибрати!» – злочинно і зухвало.
Й замінив Куяльницький лиман,
Бо його мов паралізувало.

Щоб знешкодить – сталося навпаки
Дійство і злочинне, і жорстоке:
Екскаватором військовики
Вирили вмістилище глибоке.

«Закопати увесь наявний дуст!»,
Що містився у залізних бочках –
Процдив такий наказ із уст,
Хто сидіти мав би в одиночках.

І новий насипавши курган,
Склали звіт у телепередачах:
Дусту не розвіє й вітриган
І не буде запахів смердячих.

ЕКОЛОГІЧНЕ

Всяк тоді пишався, мов будяк,
Звістку підхопили всі канали,
Бо не обійшлося без подяк,
Звісно, «ліквідаторів» вітали,

Що платити не треба сторожам...
Зроблено роботу вищим класом!
Виписали премії ханжам
І вручили декому тим часом.

Начебто звершилося добро,
Тільки «ліквідатор» був глумильник –
Істинне страшне своє нутро
Раптом показав дустомогильник.

Не один відтоді дощ линув
За поточні півдесять років
І в лиман обрушивсь раптом зсув
З ґрунтових і дощових затьоків.

Далі дуст пішов, як на мазі,
Самотіч, поза здоровим глуздом,
В криниці та у колодязі –
Пийте свіжу воду, люди, з дустом!

Хто й кому тепер поставить бюст
Вам із повелителів завісних?
З водами в лиман прорвався дуст
З бочок проіржавілих залізних.

І – у море, де морські бички,
Інша риба... й пляжники на пляжах...
Будь-які тут зайві балачки,
Пацієнти в грязях, на масажах.

Їдьте, Кишинів і Васильків,
Дуст у нас хоронять без вагання,
А у продустованих бичків
Безкінечний термін зберігання.

На добро накладена печать.
А своя наука – і не плента...
Як знешкодить, дезактивувать
Вічно смертоносного агента?

Нині і негашене вапно
Не зарадить, серед інших змагів,
Та від цього лиха вже давно
У Європі доста дустофагів.

Де ти, наша іменита знать?
Де ви, добродіє-меценати?
Де сьогодні спонсорів шукать?
Просим, тарапати не минати!

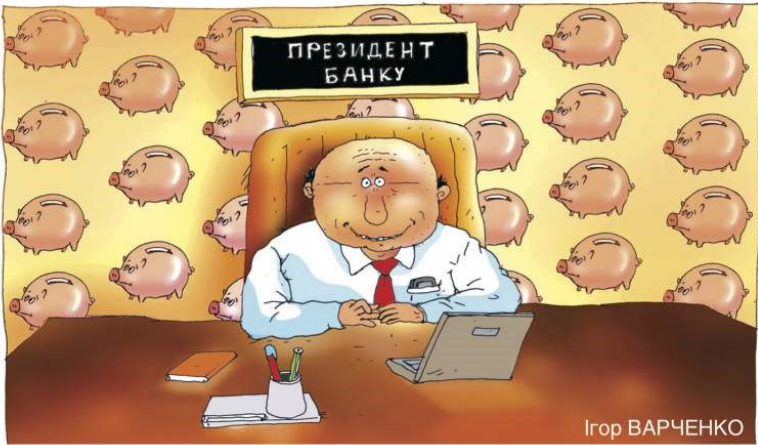
Засобам таким нема ціни!
Ми ж – нехлюйством пойняті недбало...
Отже, до гібридної війни
Тільки дусту нам не вистачало.

Дмитро ШУПТА.

м. Одеса.

– Що мені в наших людях подобається, так це оптимізм!

Дебют у ПЕРЦІ

Осмота й безнадія, і довада,
І скорб така, що вже немилый світ!
Ще розпач, сум, пригніченість,
скорбота,
Печаль, розпука, скруха та журба.
Хандра, жалі, спустошеність,
нудота,
Та жалощі, журливість, озлоба.
Пригнобленість, маркотність і
зажура,

Жура, тривога, смуток, сумота,
І туск глибокий, сильна скрутожура,
І жалість, жур, гризота, прикрота,
Нудьга велика ще, скруток
щемливий,
Безвихідь та розгубленість німа...
Ти знаєш, друже, я усе ж
щасливий –
У мене хоч депресії нема!»

Олександр ВАТАГА,
Учень 10 класу.

Зустрілись друзі давні дуже.
Наш з американцем, а відтак
Американець каже: «Знаєш, друже,
Депресія у мене. Важко так.»
А українець каже: «Співчуюю.
То, мабуть, і справді важко б'є.
Що таке депресія – не знаю,
Бо у мене замість неї є:
Знесилення, знемога, перевтома,
Душевний біль, туга і жалюк,
засмученість, смута, юдоля, втома...
Й бентега неопозбувна між думок.
Фрасунок, нуда, банність
та досада,
Журбота, відчай, грижа,
с. Четвертинівка,
скрута, гніт, Вінниччина.

Кілька слів до дебюту

Ця сатирична мене вразила. Від молодого Ватаги я дізнався не тільки про могутність нашої мови, але й зрозумів, що таке молодечий сміх і молодий талант, котрий дає фору нам, старшим... Мабуть, такі, як Сашко Ватага, що має козацьке прізвище, на Січі писали листи турецьким султанам і не тільки їм.

Тож Сашко робить перші кроки у літературі, але вже подає непогані надії не лише землякам, вінницьким письменникам, а й, без перебільшення, багатьом сатирикам України.

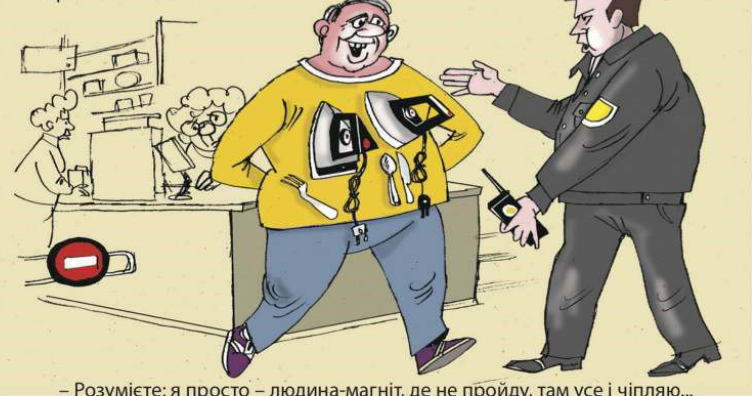
Сашко нещодавно звітував перед Тростянеським літературно-мистецьким об'єднанням «Джерело» (Тростянець, Вінниччина), згодом у музеї М. М. Коцюбинського у Вінниці. І там, і там – на ура! Тепер молодого талановитого хлопця посилають до Тернополя, на Республіканський семінар творчої молоді НСПУ, де він представлятиме Вінниччину. А на сторінках Перця – нашу «Веселу республіку».

Сподіваюся, що незабаром, з легкої руки поета Вадима Вітківського, що відкрив це нове ім'я, Олександр Ватага репрезентуватиме й нашу велику літературу в жанрі сатири та гумору!

Успіхів і щасливої тобі творчої долі, Сашко!

Олег ЧОРНОГУЗ.

Валерій ЧМИРЬОВ

– Розумієте: я просто – людина-магніт, де не пройду, там усе і ціпляю...

ІНТЕРНЕТ-АГЕНЦІЯ «ПЕРЦЯ»: **повідомляє, аналізує і коментує**

АПЛОДИСМЕНТИ – ВІДСТАВИТИ

У представників зернового бізнесу знову чергова ейфорія. Вони знову радісно аплодують самі собі у першу чергу. Хоч це свято для них влаштували селяни, які і в цьому році зібрали, а отже виростили, незважаючи на великі матеріально-фінансові труднощі, хороший урожай зернових. Зокрема, на початок липня хлібороби зібрали 2,58 млн тонн зерна озимої пшениці, 1,9 млн тонн озимого ячменю і т. д. І ось саме цим спритні ділки зернового бізнесу, а не виробники зерна і хизуються сьогодні, мовляв, ми теж плуга «тягнули». Тягнули, але, як правило, кожен у свій бік. А загальний підсумок такий. А посередники уже рапортують, теж передусім собі, що зокрема з 1 липня минулого року до 30 червня нинішнього на зовнішні ринки надійшло 39,375 тисяч тонн зерна, зокрема зерна озимої пшениці 17,139 тисяч тонн, 4,289 тисяч тонн ячменю, 4,289 тисяч тонн жита, 17,739 тисяч тонн кукурудзи.

Це, звичайно, значно більше, ніж у попередні роки, аж підстрибують із радості представники аграрного ринку разом із чиновниками профільного міністерства, які теж запевняють, що тягнули плуга.

Краще б вони не плуга тягнули, а довірили цю справу селянам, самі думали б над тим, щоб Україна продавала з кожним роком за кордон усе більше не зернової сировини (цього у нас вистачає) і на цю продукцію попит зростає. А ось саме продукції, виробленої з нашого зерна, на наших підприємствах, на зарубіжних ринках обмаль. Та й звідки вона візьметься, якщо основним пріоритетом для аграрного бізнесу є продаж зерна, тобто сировини. Наприклад, протягом зазначеного періоду було експортовано всього 4, 12, 6 тисяч тонн борошна. У порівнянні з показниками експорту самого зерна, це просто смішна цифра.

Невже наша аграрна політика ніяк не може позбутися старих совєтських шаблонів і виходити у світові літери на зерновому ринку, не за рахунок сировини, а продукції із неї. Ось тоді і оплески будуть цілком заслужені. І для усіх, від кого залежить наш хлібний коровай. Отже, поки що бурхливі оплески (аплодисменти) варто відставити.

ПОЛЮВАННЯ НА МІЗКИ ТА РОБОЧІ РУКИ

Не відомо, коли від урядовців чи політиків і зокрема Президента ми дочекаємося інформації про кількість створених робочих місць. Зате постійно чуємо від них про кількість людей, які виїжджають за кордон у справах працевлаштування. Остання інформація, яка прозвучала із вуст міністра соціальної політики А. Рєви, теж нічого обнадійливого не додала. Хоч саме це відомство у першу чергу повинно турбуватися про додаткові робочі місця, про скорочення відтоку робочих рук. Але замість цього тут займаються просто статистикою: підраховують скільки і куди наших громадян виїхало за місяць, за півроку, за рік. Так ось, за підрахунками міністра, щороку на сезонні роботи за кордон виїжджає близько 9 млн українців.

А постійно в інших країнах працює понад 3 мільйона 200 тисяч наших громадян. І це при тому, що кожного року у країні зменшується кількість працездатного населення.

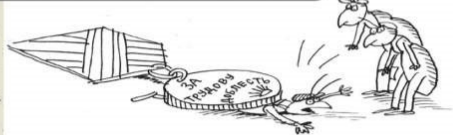
На початок нинішнього року таких у нас 24 мільйони. Цифри вражаючі, я би сказав, тривожні. Однак ніякої тривоги зі сторони влади не відчувається. Навпаки, дехто навіть з радістю констатує, що, мовляв, ми маємо гордитися тим, що наші громадяни є серйозними конкурентами на зарубіжних біржах праці. Але при такому підході, можемо дочекатися, що на внутрішніх ринках праці не то що конкуренції, а просто не буде робочих рук, не говорячи про мізки, які теж, як вихвалюються урядовці, затребувані там, але не тут.

Наприклад, самих лише IT-спеціалістів у нашій країні удвічі більше, ніж в інших країнах. А отже на них теж постійно йде полювання. Хто зупинить цей імпорт робочої сили?!

Чергував Панько БЛОГЕР.

іронічним олівцем від Анатолія Василенка

— Пане капітане, Рекс узав слід!

— Хлопці, у мене «покращення життя» вже сьогодні!

— Як бачите, причин для аварії вистачає. Але пункти 17 та 24 — це вже зайве!..

— Ну ось, діду Котигорошко, за те, що Змія здолали, вам нагорода. Ніхто, так би мовити, не забутий!..

Багатостраждальна наша мова... Вже яких утисків вона зазнавала від усіляких циркуляризмів: і польських, і австро-угорських, а шонайгірших — то москвинських. Тож здавалось би, за більш ніж чверть століття вистражданої й омріяної незалежності всі ми мали б усвідомити духовну значимість максимального втілення в наше повсякдення рідної мови. Та не так воно склалося, як гадалося.

Щоднини, та вже й який рік поспіль, все ясніше вимальовується дивна й не зовсім зрозуміла позиція щодо цього питання багатьох державницьких структур, і Міносвіти зокрема. Відомо, що починаючи з 2016 року ДПА (Державна підсумкова атестація), тобто випускні екзамени в школах, включила в себе здачу англійської мови за нормативами ЗНО (зовнішнє незалежне оцінювання). В планах же, і це відчутно з чиновницької риторики, зробити англійську обов'язковою нарівні з українською (мова і література), а також математикою чи історією. І ось вже на цьогорічному ЗНО з іноземних мов уперше був застосований так званий метод аудіювання, себто повне відтворення прослуханого тексту. Бачимо, що чиновники, не знаю, чи то з власної волі, стають дедалі правнішими в підвищенні рейтингу чужинської і тим же принижуючи значимість рідної мови. А чи не краще було б для нас усіх розділити здачу ЗНО з української на два окремі заліки — з мови і з літератури, щоб школярі бігли, можливо, з останньою копією не до англійських репетиторів, а до українців. А заодно стимулювати, і найперше матеріально, в загальноосвітніх закладах гідний рівень викладання національної мови у повній тотожності з вимогами ст.10 Конституції та відповідного Рішення Конституційного Суду України. А ще б звернути увагу на держслужбовців, що, ігноруючи законодавство, досі «как-ають по расейськи» замість «як». Та й нащо всім нам те «о'кей», коли є «добре».

«Чужому научайтесь, й свого не цурайтесь», — напонуляв Кобзар «славних прадідів великих правнуків поганих», себто нас із вами. Не дослухалися бо на шії все ще попрути від ярма, а перед очима — лише портретозеленкувате конфетті... І в яких світах чувано, щоб значимість будь-якої іноземної мови в навчально-виховному процесі підносила до рівня, а часом і вище, за національну. Тільки повні невілеси, або, ще гірше, свідомі запроданці здатні на кроки, вкрай недолугі та вразливі як для суспільства в цілому, так і для кожного з нас.

На продовження теми додаю, що за останніми статистичними даними число вишів з українською мовою викладання невинно зменшується і складає лише 17%. Натомість англійською викладається у 25% вишів і, зверніть увагу, понад 50% —

мовою воюючої з нами країни. Хіба не фахівці профільного міністерства покликані відстежувати й ліцензійно регулювати вкрай ганебний для країни стан?! З іншого боку, подібні зловживання владців щодо проштовхування англійської сприяють ще інтенсивнішому відтоку з України молодого інтелектуального потенціалу, добре вдома навченого і мовно адаптованого для підняття добробуту чужих країн. Щоби тут лишилися тільки плугатарі, а ще міські мануфактурники. Та на їхні знедолені голови хвацькі, з нагайками погоничі.

Лікнеп для горе-патріотів

А зверніть увагу, при всіх цих недоречностях, на лексичні уподобання теперішнього політичного бомонду...

Мабуть, усі доморошені чиновники й депутати, зокрема і ті, що носяться з англійською, як дурень зі ступою, та й інші, кому не стає клепки здолати ази державної, до затишних паркетних кабінетів увіпхнулися явно що з якогось дива. Відтак і мріють бігати по лакованих шахівницях та перебувати в номенклатурному шкарлупинні майже довічно. І, певно, порівнюючи свою пихатість з пастирським служінням вселенських патріархів, звісно, що вважають себе святішими за них. Тому і відсиджують у кіслях не заради суспільного добра, а переслідуючи найперше суто корисні корпоративні чи власні інтереси. Та куди вже вам — нищим і убогим лукаво мудрувати?!

Мавпуючи прихвоснів, що нагорі, тужиться забулківським сленгом і інша сірома. До прикладу, обгортка карамелі «Молочна краплинка» ПАТ Кременчуцької кондитерської фабрики «Рошен» розцілювана виключно англійським текстом і без тлумача геть зовсім не читається. То де б ви ще, як не у нас, побачили товари, послуги й продукти, призначені для внутрішнього споживання з маркуванням іноземною мовою?! Це не просте порушення прав споживача — це бру-

тальне приниження громадянської гідності й плондрування всього українського! На жаль, та обгортка — не єдиний, так би мовити, писк нашого славного «Рошена». Ми ж з вами, шановні читачі, дозволяємо вітчизняним блюдолизам подібні дурощі та разом з «порошковою» мовчків проковтуємо презирство і зневагу до себе самих.

А гляньмо на рекламні каракулі усіляких там генделіків і забігайловок! Переважає, і відчутно, саме чужинська...

Чи дослухайтеся, скажімо, до теле- і радіопростору. Суцільний низькопробний загратний шансон з москвинською попсою, ледь-ледь розбавлений зарубіжною естрадою. А де ж вітчизняні шлягери, від яких шаленів весь світ? Не чуно...

Тим часом ці «бісові діти» з-під купола на Грушевського в непосильних трудах тільки й спромоглися на якийсь там принизливий низьковідсотковий рівень квотування українського етерного продукту. Та й виписали все у такий спосіб, що спирити москвотрепетні медіа-контори обходять його, особливо від цього не напружуючись. «Дожилися українці в своїй одвічній країні! І ради Бога — нікого не виніть, не спитавши спочатку з себе», — констатує відомий археолог і публіцист Юрій Шилов. Зізнаюсь, дуже важко з ним не погодитися.

Можливо, нас конче запрошують приєднатися до Туманного Альбіону чи, часом, стати 51, вже заокеанським штатом, якщо дехто аж зі шкіри лізе, щоб тільки догодити лордам і сеньйорам? Та де там простяї! Гонять, як собаку з хати. Вітім, верховним керманічам не втямки навіть іскристо — влучне слово пісняра про те, що «ми в Парижі потрібні так, як в лазні пасатижі». Видно, не ті вони в дитинстві книги читали. Якщо взагалі хоча би щось читали.

Загалом же ставлення до рідної мови, як до меншовартісної, є нічим іншим, як жалюгідним проявом невігластва і рабської психології. Про що, до речі, вказував ще автор «Капіталу»: «Національною мовою не розмовляють окупанти, раби і дурні».

Думаю, кожен сам собі дасть раду: яку роль він насправді собі обрав.

А як на мене, цілковито впевнений, що, відтанцювавши у хажливому пригнобленні декілька століть під балабайку потагарщиного угро-фіна, свідомо частина суспільства вже нізачо не стане вибрикувати під саксофон заморського дядька Сема. Як би і чого при цьому не хотілося теперішнім, сподіваюсь, дуже тимчасовим поводирям. Їм-то тільки і побажання словами Ліни Василівни: «Не говоріть від імені народу, розплетричі ви йому впеклись!»

Василь БИЛИЦЬКИЙ.
с. Водяне Запорізької області.

Без секретів

Штрихи до політичних портретів:
словом і пензлем

Панові Віктору Медведзук

На політичному шпагаті
Сидить ще з кучмівських часів.
В команді Путіна у штаті
Й важа себе князьком Русі.
Передом там, а задом тут
Майстер інтриг, творець облуд,
Гібридний з голови до п'ят,
Із вибором — назад.

ПОМАЙДАННЯ

Біля керма — запроданці, кастрати,
Дрижать від жаху в немочі сліпій...
Коли б оту толоку розорати,
Шевченко міг би вирости на ній.
Василь СИМОНЕНКО. 1955 рік.

«Не знімайте з Росії санкції! —
Звучить як заклинання.
Не на США, Німеччину, Францію —
На себе надія остання.

* * *
Заборони є суворі
На кожну маячню.
Вкрай потрібен мораторій
На брехню.

* * *
Як не в одну втелюються халепу,
То в іншу урядовець-муж.
Якщо бракує, як говорять, клепок —
Навіщо тоді братися за гуж.

* * *
Чому МВФ,
Наче дійна корова?
Бо ялова власна
Державна основа.

* * *
Який статус має гривня?
Наймичка, а не царівна.
Служить доларові ревно,
Прогинається під євро.

* * *
Таке ж маєм друге помайдання:
Війна безжалюно теше все хрести,
У багатьох щодня — недоїдання,
А у верхах гризуться за пости.

* * *
В період кризи
Влада — про візи,
Народ — про тарифи
З урядовим грифом.

* * *
У душах, що обпалені Майданом,
Зійшов полин. А сіяли ж свої,
Які клялись Тарасом і Богданом,
А ділять Україну на паї.

Реферат із законотворчості

Бідолашна людина! Кожна одно-
часно входить до численних об'єд-
нань, колективів, команд тощо. І скрізь
діють обов'язкові для виконання за-
кони, постанови, розпорядження, ста-
тути, положення, інструкції, вказівки...

Пранучи стати смиренним і зако-
нослухняним, перш за все прикину пер-
елік спільнот, до яких належу, та моїх
обов'язків, що з цього випливають.

По-перше: я — землянин і закон зем-
ного тяжіння для мене найголовніший. Від
нього не втечеш і не сховаєшся. Хіба що
колись полечу на Марс і вже там буду ке-
руватися місцевими законами. Чим, ска-
жіть, я завинив на Землі, що повинен
неухильно дотримуватися законів Архі-
меда, Піфагора, Ньютона, Ома, Авогадро,
навіть не підозрюючи про їх існування?

По-друге: я — чоловік і цим відрі-
зняюся від іншої половини людства. Ген-
дерна нерівність накладає на мене купу
обов'язків і надає купку прав. Як член спів-
дружності чоловіків, я рішуче відстоюю
свої куці чоловічі права: лежати на дивані,
коли мені захочеться, інколи випити пива
із собі подібними, періодично відлинувати
від виконання подружніх обов'язків...

По-третє, — четверте і т. д. : я — грома-
дянин України, киянин, мешканець Шевчен-

— Заець таки домігся свого: Ведмідь
призначив його «смотрящим» над Во-
вками.

— Авжеж!.. Він же у барліг діжку меду
косопаламу закотив!..

ківського району, член ОСББ, дачного
кооперативу, спілки письменників, партії
захисту червонокнижних метеликів...
Знову обов'язки, повинності, членські внески.

Та вже пора нам з'ясувати, що є закон.
— Закон є закон, — безапеляційно
стверджує прокурор.

— Закон, — це дишло, — думає суддя.
Такої ж точки зору притримуються і під-
судні та їхні адвокати.

Проте, різні закони діяли завжди, на
усіх етапах еволюції людського суспіль-
ства. Первіснообщинний лад успадкував
від дикої природи закон джунглів: хто
сильніший — той і прав! Як рудимент, він
зберігся і до наших днів.

Коли неандертальці почали об'єднува-
тися в громади і стали обирати собі вождя,
виникла потреба в законах і конституції.
На кам'яних скрижалях зберігся повний
текст першої конституції: пункт 1 — вождь
завжди правий; пункт 2 — якщо вождь не-
правий, — дивись пункт 1. Незважаючи на
розлогі і просунуті конституції розвинутих
демократій, нетлінні засади першої кон-
ституції продовжують діяти і сьогодні.

Вітчизняні вожді були прихильниками
різних конституційних устроїв держави:
президентської, президентсько-парламент-
ської, парламентсько-президентської. Але
щоб президент був зверху!

Деякі наші закони і смішні, і страшні
одночасно. Та українські законотворці не
одинокі в своїх дивацтвах.

За кількістю абсурдних законів упев-
нено лідирують США. Американці не люб-
лять копіюватися у тому, що було написано
давно, і вчасно вносять до нього зміни.

Приміром, у Каліфорнії оштрафують
на п'ятсот доларів кожного, хто має намір
підірвати ядерну бомбу! Каліфорнійцям
також забороняється кататися на велоси-
педах у басейні.

А в Алабамі можна потрапити за грати
за керування автомобілем із зав'язаними
очима. Тим же, хто буде посипати сіллю
залізничні колії, загрожує пожиттєве ув'яз-
нення.

В Арізоні закон забороняє утримувати
осла в ванній кімнаті, в Сіетлі — жінкам сидіти
на колінах у чоловіків без подушки, у Фло-
риді — бити більше трьох тарілок за день.

У Німеччині забули відмінити право
«першої шлюбної ночі», закріплене за
феодалом. В Англії і сьогодні членам пар-
ламенту категорично заборонено входити
в палату обшин у лицарських обладунках.

Можна б продовжити розповідь і
про численні екзотичні ініціативи наших
законотворців, які не стали законами. Але
то вже територія не юриспруденції, а
психіатрії.

Валерій ДЕМЧЕНКО.

Веселим олівцем малювали
Анатолій ВАСИЛЕНКО, Володимир СОЛОНЬКО,
а гострим слівцем віршував
Аркадій МУЗИЧУК.

Дружній шарж Миколи КАПУСТИ

Вітаємо

Заслуженого працівника
культури України,
Начальника Верховної
Служби Безпеки Веселої
республіки «ПЕРЕЦЬ»

Павла КАРЛОВА

із його першим славним

75-літтям

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ми знайшли вкрадену ікону Миколи Чудотворця... А тепер, владико, прохання від нас: попросіть святого, щоб нам зарплату підвищили.

Віктор ЗУЄВ

Жили Іван Петрович із Галиною Василівною і на гадці не мали, що разом із ними у їх печінках, суглобах, серцях, судинах, м'язах і навіть в очах живе стільки усяких болячок. І одна крупіша іншої.

Можливо й досі вони з ними усіма не були б знайомі, якби не почали, вийшовши на пенсію, регулярно дивитися телевизор і слухати радіо.

А почалося так. Проснувся Іван Петрович вранці, потягнувся кілька раз, намацав пульт від телевизора, який лежав під подушкою, і увімкнув потрібний канал. І через якусь мить з ним уже вітався молодий чоловік і запитував довірливо, коли він, тобто Іван Петрович, утратив свою чоловічу силу. І не чекаючи відповіді, відповів за Івана Петровича, мовляв, не хвилюйтесь, ось ці пігулки не тільки її відновлять, а й простатит у баранячий ріг скрутять. Словом, відчуєте себе парубком.

Іван Петрович аж з ліжка стрибнув від такої перспективи, і від радості поцілував Галину Василівну у найближчу щок. А Галина Василівна у той самий момент уважно прислухалася до інформації по радіо.

Там теж обіцяли, що вона невдовзі стане дівкою у супереч різним болячкам, що поселилися у її суглобах, м'язах і бозна де ще, і не дають їй без болей ходити, лежати, і взагалі жити нормально. Але за однієї умови, що вона прямо зараз негайно зателефонує і придбає препарат, вислухавши уважно консультацію лікаря.

Не встигла Галина Василівна записати як слід номер телефону, як їй жіночка з радіоприймача уже диктувала другий телефон і гарантувала, що тільки цей препарат стабілізує тиск, знімає всі болі у серці та голові.

Поки Галина Василівна уважно слухала «свого» віртуального лікаря, а Іван Петрович уже уявляв себе парубком, обережно притискаючись до її жіночого тіла.

Але інший голос із радіоприймача втрутився у їх інтимну сцену: і попередив напівшепотом, що названі препарати не є лікарськими засобами і самолікування шкідливе для здоров'я, тож перед вживанням обов'язково треба проконсультуватися із лікарем і обов'язково з тим, що рекламував цей препарат. Бо оскільки він не є лікарським засобом, а отже іншим лікарям він може бути зовсім не відомий.

З тих пір прийоми щоранку подібної рекламної інформації стали постійними «лікувальними» процедурами для Івана Петровича і Галини Василівни.

Саме завдяки їм вони не тільки відкрили для себе кілька десятків різних хвороб, що з усіх сторін і боків, зліва і справа та із середини атакують їх організм, а й знають тепер, як із ними боротися. І це все завдяки рекламі, яка наче як поселилася в їхній оселі.

Та якби тільки у них. Тому я й вирішив втрутитися у процес рекламолікування, який заповнив усі радіо і відео засоби інформації. Передусім хочу звернути увагу користувачів подібним способом лікування по телефону, а також Міністерства охорона здоров'я, яке взагалі самозусулося від цієї проблеми і віддало її у руки різних шахраїв від медицини.

Тобто по суті ніхто конкретно не несе відповідальності за ті засоби, які чомусь називають лікарськими, а не лікувальними, але пропонують їх людям саме для лікування, а не просто для ознайомлення. Проте довірливі люди хапаються, як говорять, за соломинку, аби поліпшити своє здоров'я.

Водночас апелюю й до уряду. Охорона здоров'я належить до пріоритетних галузей безпеки країни, саме безпеки, а отже все, що якимось чином стосується гарантії якісного безпечного лікування, якості ліків, їх реклами і застосування, не може відбуватися поза увагою уряду і зокрема відповідних компетентних, професійних органів.

Степан ВЕСЕЛИЙ.

м. Київ.

Антикорупційний диптих

Раніш по крупній, хижій птиці
Стріляв з гвинтівки, із рушниці.
Нині з рогаткою в руці
В дворі лякає горобців.
А з хижаками уже роками
Теж має сутички щоденні —
Крутими дулями в кишені
Зате заслужений тепер
Він — антикорупціонер.

Чи то хабарники перевелися,
Чи всіх уже за ґрати запроторили,
Що підкилимні «битви» почалися
Між слідчими і прокурорами.

У владі чом не б'ють тривогу,
Ідуть з корупцією в ногу?
До хабарів самі охочі,
Що закривають на неї очі?
Чи не помітили ще досі
Хоча вона у них під носом.

Чому урядовці потирають руки —
Своїх не треба брати на поруки.
У Раді посміхаються лукаво —
Не до цієї справи —
Йдуть передвибірні застави.

У Президента теж немає шоку,
Хоч до фіаско менше кроку.
Тож, щоб нікому не нашкодить —
Зробіть усе законно й гласно —
З корупцією мирні угоди
Якнайскоріш укласти.

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Який Антикорупційний суд? У нас діти за кордоном вчаться, третій поверх дачі недобудований, шосту машину хотіли купити!.. Не підтримуй цю заокеанську забаганку, не розорюй нас, дурню!

ДАРМА

В чинів завжди погорда влади.
Що не обличчя, то — крадій.
Могили риють казнокради
Моїй країні молодій.

Куди не глянь — Майдану зрада.
А гнів кипить в людських серцях.
Тузи й тепер пильнують гада,
що під чужий сховався стяг.

Вони трудящого не чують,
в якого власність — дві руки,
зате чиночків опікують
олігархічні бандюки.

Вже очевидне встало руба —
у них валютний чемодан.

Дарма! Не вірже знову дуба
народом скликаний Майдан!

ПЕРСПЕКТИВНІ

По люстрації було:
хтось злодюг взяв під крило.
З ним гребуть вони щодень
все — до власних лиш кишень
і не діляться ні з ким.
Хлопці — з норовом скупим.
А навіщо їм ділитись?
Кришувальний буде злитись.
Адже він і тих пасе,
що з «Олімпу бачать все».

Леонід КУЦІЙ.

м. Вінниця.

Валерій ЧМИРЬОВ

Володимир СОЛОНЬКО

— Це замовили для якогось нового суду... Кажуть: Антикорупційного!.. Щоб хабарі неможливо було брати...

Дружний шарж Валерія ЗЕЛІНСЬКОГО

Письменника-гумориста-сатирика, лауреата півдюжини літературних премій, заслуженого журналіста України, рішучого розбудовника ІІ-ї, а нині активного фундатора ІІ-ї відродженої **«Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»**, нашого невтомного Сміхового префекта на Київщині **Віктора СЕМЕНЯКУ** з його першою славною датою — **70 років** від дня народження! **БУДЬМО, ГЕЙ!**

К олі сьогодні послушаєш наше радіо, подивисься телевізор, мимоволі складається враження, що в країні ніхто не працює. Що у нас суцільне свято. Що всі мелють зликами, а не роблять щось руками. Ну, натуральний шабаш під час чуми. Що в нас немає трудових буднів, а самі свята. Що ми лише їмо, спимо, п'ємо, періодично б'ємо одне одному морди і лаємо владу. А на додачу чиновники тирять із держбюджету все, що хочуть. Та й яка робота, коли в нас протягом року понад 100 вихідних, а на додачу до них — ще 100 наступних днів на розкачку після бурхливих святкувань. Повним ходом ідуть обговорення, де був, що робив, як клявало, як полювалося і як похмелялося.

А це — як живуть турки, чи цілі єгипетські піраміди.

Дехто так відвик від роботи, що наступного дня після вихідних подумки вирішує — працювати чи почати чхати і піти на лікарняний. А робота нехай горить сизим полум'ям.

Як платять, так і працюємо. Так що робочим ентузіазмом і не пахне.

Тим більше, що лікарняний можна взяти за просто. Від недоїдання, зарплатних стресів, платіжок за комунальні послуги, безробіття, відсутності можливості повернути банківські кредити у нас усе населення поголовно хворе. Тому на екрані — псевдолікарі, знахарі й шарлатани, які проплачують свої персональні методи цілительства. За великі гроші.

Воно нам потрібно? У нас своя методика.

Здавалося б, значно погіршити здоров'я мали б ціни. Та далеко це до того. Ними теж нікого не поставиш з ніг на голову. Народ так звик, що ціни ростуть щодня, що із жахом спостерігає, коли вони починають падати. У нас ціни падають хіба що на те, що зіпсувалося і протухло. Оце вже караул. Але це бувас надзвичайно рідко. У нас уся відмита, вимочена,

підфарбована продукція іде за ціною вищого гатунку. Хоча живити її неможливо навіть під наглядом фельдшера.

Позитивно впливають на здоров'я закриті ринки в період пікетування парламенту. Справді, нехай вони краще живуть у наметах, ніж деруть за товар три шкури. Майбутні пікети — за покупцями під гаслом: «Геть ринкових шкурдерів! Дашеш низькі ціни, високу культуру обслуговування. Коли всі гроші донесеш додому?»

Сьогодні майдан окупували спекулянти і перекупники.

Вимагають пільг. Незабаром на нього вийдуть покупці. Вимагатимуть нормальних цін на ринку.

До цього всього ми ставимось спокійно. Але є речі, які діють на центральну нервову систему, як зміїна отрута на організм.

У першу чергу це реклама на ліки. І це не лише думка слухачів. Міністерство охорони здоров'я стало попереджати — реклама в засобах масової інформації небезпечна для життя. Кажуть, що навіть видали закон у парламенті про заборону на це шкідливе явище. А точніше — рекламу ліків у них та масову пропаганду захворювань. Недарма кажуть, що як назвеш пароплав, так він і буде плавати. Якщо будеш регулярно нагадувати собі про якусь хворобу, вона може до тебе причепитися.

Із радіо — простіше. Доктори-проповідники бігають за тобою наздогоні із енурезом, діареєю, блюю гарячкою, аденомою, імпотенцією, інсультом. Сто разів на день нагадують про ці болячки. То професор Піпетка Піпеткович застерігає, то доцент Клізма Клізмович дає кон-

сультації, то відомий невідомий лікар Гріховид Грінченко запрошує до себе на процедури. Не встигаєш прислухатися до свого організму, збігати в туалет, перевірити на світло колір сечі, а тут тобі нова болячка.

Із ліками — взагалі нісенітниця.

Кожен рекламує ті, за які йому заплатили гроші. Навіть знижки пропонують, як на свинячий писок.

— Беріть, — кажуть, — тільки у нас.

Усім знижка 20 відсотків. Поспішайте, доки товар свіжий.

Ну, ніби свинина щойно з-під ножа. Наш «голубий» екран охрестили головним лікарем України.

Дійшло до того, що діюче МОЗ поставило перед парламен-

том питання рубя:

— Забороніть рекламу ліків у засобах масової інформації. Телевізор не лікує, а калічить. Народ мас їти на консультацію до лікарів.

Кажуть, що навіть проект закону подали.

А що депутати? Для них це фільмиша грамота. Вони ж в Україні не лікуються. Реклама не для них, реклама для дурнів. А гроші — у власну кишеню.

А з такими «народними» обранцями дурнем стати легко. Якщо не сам, то вони тебе ним зроблять обов'язково.

Перейдеш на інший канал — там сесія українського парламенту. Судоми викликають проголошення 400 поправок одним депутатом, за які чомусь шість не голосують. А він, як дятел, довбе їх із ранку й до ночі.

Трансляцію цих засідань потрібно демонструвати опівночі з позначкою «дітям до 18 років ди-

вирити і слухати заборонено». Ми їх уже не лише за пикую, а й за голосом розрізняємо. Депутат іще не встигне три слова докинути зв'язати, а вони вже його по імені величають. Скоро снитися почнуть. Щодня товчуться своїми голосами в наших оселях. Як барабани.

Рука вгору — голосом розрізняємо «за».

Рука вниз — «проти».

Пальці біля скроні — ти дурень.

Висунув язик — пора брехати.

А чого варті їхні афоризми: «Ми сподівалися на одне, а отримали морду обличчя». «Давайте приймати закони не пакетами, а мішками». «Пропонуємо повернутися до цього закону на тверезу голову». «Панове депутати, це не безвинна за-

бава, а спроба згвалтувати Конституцію». Депутата ми вже впізнаємо за голосом. Він лише вимовить першу фразу, а ми вже кажемо: «Іван Іванович». «Іван Петрович».

Скаже два слова — і всі знають, про що він буде далі говорити.

Особливо діють на нервову систему їхні балачки про те, як зробити народ щасливим.

Усі лізуть у Європу, а ніхто не поінформує, у якій європейській країні на депутатів цілий день працює державний радіо- і телеканал. Працює понад 10 років. Народу що, цікаво прослухати 300 поправок до закону одного обранця, за які ніхто не голосує? Бо, можливо, потрібно починати економити із витрат на себе, а потім братися за приморожених підприємців. Це ж скільки мільярдів гривень пішло на цю телерадіовакханалію? І до якого часу це буде тривати?

Мабуть, прийшов час присвоювати депутатам звання заслуженого артиста України. Або народнодо. Це їм більше до серця. Із правдою розуміють. Але ж часто за народні гроші народу просто місяцями вішають локшину на вуха.

Ну, не можете робити діло, так хоча б не доводьте народ до стресу. Нехай народ дізнається

про ваші добрі діла не з телевізора, а з доплати до заробітної плати, пенсії, зі зниження цін за комунальні послуги, цін на пальне, зменшення податків. Ви ж і телекрана лише виправдовуєтесь. То робіть це не за наші, а за свої кошти.

Доплату до пенсії і заробітної плати потрібно робити тим, хто іще спостерігає за так званими шоу зі свободою слова. Приїлиши уже і їхні актори, набридли і ведучі.

Так що ніщо так не псує здоров'я, як «голубий» вогник. Звичайно, цього можна було б і не дивитися. Але у нас усі телеканали починають транслювати в один і той же час, причому й рекламувати депутатів продовжують. А доки всі вони бісуються на радіо — бережіть нерви. Від нервів — усі болячки.

Отож, сьогодні телеекранний герой не той, хто щось робить, а той, хто сказав найбільшу дурницю. Якби у Книгу рекордів Гіннеса в Україні заносили найбільших брехунів і крикунів, то там би вже були всі наші політики, депутати й урядовці за останні 25 років. Ті, хто ходить або їздить по країні не з сошкою, а з ложемкою за халлявою.

Тому коли наші високосопадавці по радіо чи з телекрана розповідають казки, хотілося б конкретно почути, скільки нових заводів, фабрик побудовано, скільки вироблено вітчизняної побутової техніки, телевізорів, радіоприймачів, стільникових телефонів, одягу, взуття тощо. Побачити на екрані не політологів — політичних prostituteк, а хліборобів, робітників тощо.

Бо якщо й далі нам будуть вішати локшину заюкнопети, то на нашому ринку залишаться лише українські обіцанки, брехня і популізм. Сподівання на те, що Європа нас підтримає, нагодує, одягне, озброїть, уже давно канули в Лету. Адже порятунком потопляючого справа рук самого потопляючого.

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Яготин-Полтава.

НАРОДНІ ХЕМІШКИ

П'яний чоловік дзвонить у довідкову.
— Алло, це міська довідка?
— Так.
— А скажіть... будь ласка... адресу... е... Петренка Василя Петровича.
— Добре. Як ваше прізвище?
— Петренко... Василь Петрович.

— Даремно я вчора змішував горілку з пивом!
— Що, голова болить?
— Та ні, просто на сьогодні не залишилось ні пива, ні горілки...

Валерій ЧМИРЬОВ

Зібралась компанія, п'ють. Один і каже:
— Ну, по останній, а то завтра рано вставати.
— Завтра ж неділя, навіщо вставати?
— Воду пити!

— Слухай, Петре, у мене до тебе запитання. Ти повинен знати...
— Давай.
— Чому об'єктив круглий, а фотографії виходять прямокутні?

— Лікарю, мій чоловік сидирджує, що він НЛО. Допоможіть!
— Приведіть його до мене.
— Гарзд. Але де тут у вас він може приземлитися?

Мамині поради перед весіллям:
— Донечко, хоч дати тобі одну пораду — ніколи не сперечайся з чоловіком. Зразу плач.

Ходить дід по ринку, живу рибу хоче купити. Записує у продавця:
— Риба свіжа?
— Бачиш, жива, значить свіжа.
— Та у мене баба теж жива, але...

— Прийдеш до мене на весілля?
— Та, а чому би й ні?
— Відмінно, з нареченим питання вирішене.

Жінка:
— Дайте такі ліки, щоб чоловік мене не лупцював.
Аптекарь:
— Візьміть ось цієї води в рота, коли чоловік прийде з роботи. Тоді все буде добре.

— Миколо Петровичу, ви так змінилися! Були кучеряві, а стали лисі. Щокі були червоні, а зараз білі, ви схудли, а були повні.
— Та я ж не Микола Петрович!
— Ти лишень подумай! То ви й ім'я змінили?

Механік в автоматстерні каже замовнику:
— Запчастини, які ви принесли, до вашого автомобіля не підходять.
— Усе можливо, — погоджується той. — На тому перехресті нас троє зіткнулися.

— Поясни мені, синку, чому тобі в школі дістаються найнижчі оцінки?
— Не знаю, тату. Мабуть, найвищі йдуть на експорт.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани
Кельменецький район
Чернівецька область.

Нагородний відділ

ПАЛЬМА ПЕРШОСТІ

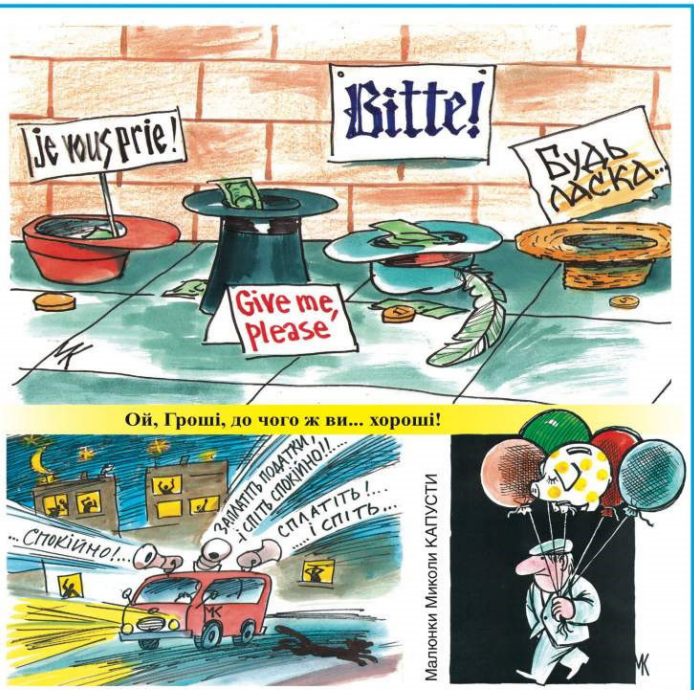
Немилосердною рукою жокей вуздечку напина. Клекоче піною рвучкою кривава паша скакуна.

Пече розлючена острога і протинає до кісток. Змією корчиться дорога поміж ненависних істот.

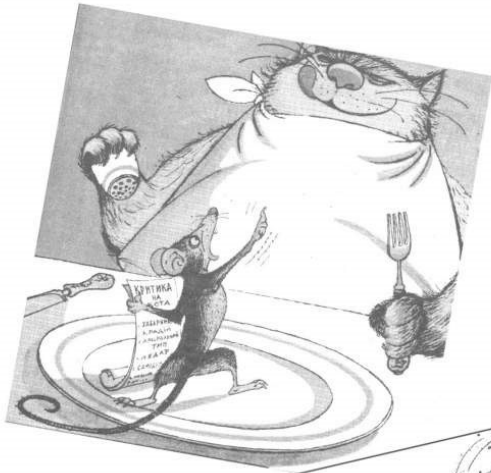
Уже до слави недалечко, уже і смерть не доганя. Лише намілена вуздечка січе упертого коня.

Примара фінішу червона сліпучо зблискує в імлі... Жокей з медаллю чемпіона позує гордо у сідлі.

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

Малонкі Микола КАПУСТИ

НАШІ НЕЗАБУТНІ

ВАЛЕРІЙ
ЗЕЛІНСЬКИЙ

— Ну що, синку, напрацювався інженером? Тепер знатимеш, як батька слухати...

— Матусенько, а книжечку ощадненьку куди заховали?..

— Мені здається, що вже час припинити варварську вирубку лісу.

— До нас не можна: тато самогон жене...

Павло Стороженко

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

року 2018-го

Спосіб для баранів

Мій друг пан Долік виявив змову. Правда, він не зміг визначити, чий саме цей злий умисел, але всі ознаки змови, як кажуть, були на лиці. Точніше, не на лиці, а на іншому. Але про це — далі.

— Я запідозрив, що щось не так, коли почав носити новомодні труси. Ну, такі, зі штучного волокна, в обліпку. В них дуже потієш...

— Що ж ти хотів? Зараз літо, спека...

— Не скажи. Раніше, в «сімейних», було не так.

— Ну, згадав... І яке це має значення?

Пан Долік був відомий ретроград і вславився серед друзів і знайомих своїми гаслами: «Я залишаюся у своїй епосі!» і «Пішли ви усі!..» Останньому гаслу він надавав глобального значення, не розмінюючись ні на яких політичних діячів...

— Безпосереднє. Раніше в тих трусах, «сімейних», якщо хотілося, то зразу і моглося. А в цих, штучних, — соромно зізнаватися — осічки!

— Долік, — делікатно зауважив я, — А може це вікове? Я теж іноді...

— Що? То — в тебе! А в мене такого ніколи не було.

— Старіємо... — примирливо промурмотів я.

— Не поспішай з висновками. Мені випадково потрапила на очі інформація. Ти знаєш, як у Австралії стерилізують баранів?

— Нахрена воно мені здалося?

— Послухай. Може, щось зрозумієш. Там баранів не каструють хірургічним способом. Це порівняно складно і не гуманно. Не годують спеціальними пігулками. Якщо фермерові якийсь баран не потрібний як виробник, йому одягають на яйця шкіряний мішечок. Погуляв баран якийсь час (не пам'ятаю — скільки?) — і досить: до овечок його більше не тягне, трахатись не хоче. Чому? Мабуть, яйця в цьому мішечку ніби зварюються, переприваються. Разом зі сперматозоїдами. Це ж Австралія. Спека!

— Ну то й що? А ми при чому?

— Ми — такі ж тварини. І органи в нас відповідні. Ти зрозумів?

— Щодо органів — зрозумів. А все інше — неясно.

— Ці новітні труси, зі штучного волокна, діють як шкіряний мішечок.

Відбувається перегрів... Сперматозоїди непритомніють, не можуть рухатися... Ефект той же самий, що й у баранів. Ти думаєш, чого так нав'язливо стали рекламувати збуджувальні засоби? Мужики не хочуть! У них не стоїть! Не те, що раніше, коли ми носили «сімейні», сатинові, до колін. Жодних обмежень для грішної плоті! Ніякого перегріву! Яйця тепліпалися, як дзвіночки на шиях альпійських корів. І завжди хотілося...

— Ну й нам тоді було на п'ятдесят років менше. Це просто мода така. Може, не зовсім пігнічна.

— Ні, це неспроста. Мабуть, фармацевти змовилися з трикотажниками... Мовляв, нашійте мужикам таких трусів, що посадять лібідю. Ми вам забашляємо. А коли в чоловіків почнуться проблеми з ерекцією, ми запропонуємо збуджувальні й відновлювальні засоби. У вираші будуть обидві сторони. Не тільки! А торговці? Вони теж свого не упустять.

— Ти гадаєш, це свідомо змова?

— Хіба не ясно? До того ж, хитра, багатоходова. Але я боюся, що за цим криється щось ще небезпечніше, масштабніше...

— Та й так, здається, далі нікуди.

— Е! — рішуче сказав пан Долік. — Може бути, що за цим ховається нелюдська сила. Приміром, прибульці з космосу. Це вони впровадили в легку промисловість і фармацевтичну галузь своїх ставлеників. Може, навіть не людей, а космітів, які набули нашу подобу. І вони провели цю багатоходову операцію...

— Навіщо?

— Щоб ми перестали розмножуватись! Хочуть звести нанівещь людську популяцію. А потім заселити нашу планету своїм видом.

— Це ти вже загнав!

— Абсолютно елегантний спосіб! Безболісний і нешкідливий для навколишнього середовища. Все лишилось цілим і неушкодженим. А людей не стане.

...Я замислився. В логічних вибудовах пана Доліка щось було. Може, й справді? Не так глобально, але на рівні міжгалазевої змови — цілком можливо...

Я зітхнув:

— Слухай, Долік, ти не бачив, де продаються «сімейні» труси, бажано сатинові? Щось останнім часом їх не видно.

(Далі буде)

ВОРОН КРЯЧЕ НАД ВАЛДАЄМ

«А мы как жертва агрессии, мы как мученики попадем в рай, а они просто сдохнут. Потому что они даже раскаяться не успеют», — сказал Путин, выступая на дискуссионном форуме «Валдай» в Сочи.

Закричав в гнізді кулик
Над болотом в ранню-рань,
И виповз із боліт мужик
Чорний весь, неначе твань:

Гострі зуби, чорний рот,
І прорік такі слова —
Все піде «наоборот» —
В твань повернеться Моква.

Хто залишиться живий,
Того, звісно, ми з'їмо,
Бо сьогодні світ такий, —
Повідомив чорний чмо. —

Всім, хто виліз із боліт —
Ми МЕРЯньський шлем привіт! —
Так сказав цей чорний дід —
І завмер в чеканні світ...

Й все навкруг піде своя —
Хто живе поміж боліт, —
Це приватна мисль моя, —
Не летить в небесний світ.

Тільки ті, що під Кірілом
І Вованом — полетять
Зі своїм ВЕПСячим* рилом...
Й решті — Кузькіна їм мати...

Сам, щоправда, Путін Вова
Вже шукає в когось дах —
Не летить до Комарова,
Мріє жити на островах!

Як залишить Пу Москву,
(Люд увесь відправить в рай)
Заснуємо знов Мокву, —
Мріяв так той чорнобай. —

Ми сховали пару баб,
Щоб не пахло в небі раєм.
Є прихований в нас раб
Він їм діток настругає.

Баби родять нам рабів,
Хто захоче стати паном.
Ми прив'яжем до стовпів,
І задушимо арканом.

Перевишаєм усіх,
Всіх підряд перестріляєм
І в умовах отаких
Їм і пекло стане раєм!

І віродиться Моква
Та, що є гнилим болотом,
Із болота знов Москва
Стане людям всім оплотом.

І якщо в чужих краях
Ми помітимо — є люди
Що живуть у врожах
Ми знайдем їх і знищим всюди!

Бо підемо знову в бій
З «Міром руським» для «Свободи»
І влаштуєм мордобій,
Де не «братні» нам народи.

Олег ЧОРНОГУЗ.

* Вепс — малочислений фіно-угорський народ на північному сході Європи

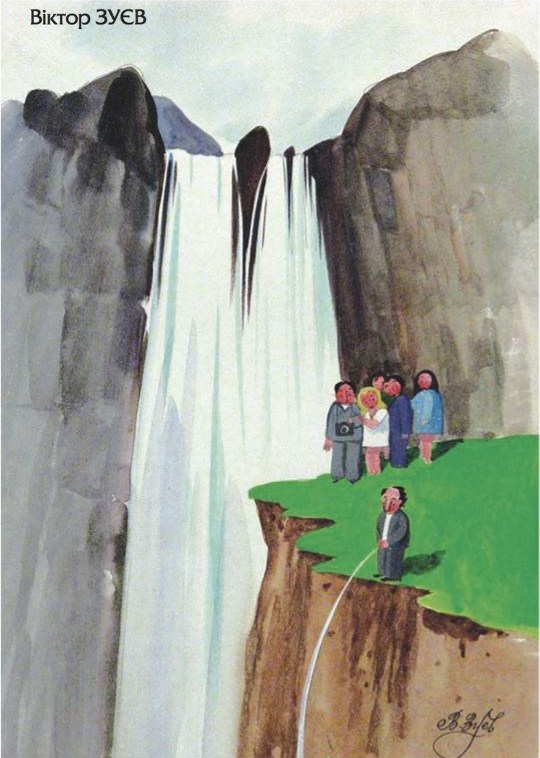

Малюнки Микола ГУГООЛЯ

— Не зупиняйся, тобі, угорцю, як члену НАТО нічого не загрожує. А від мене матимеш дешевий газ.

Віктор ЗУЄВ

Скарб'ниця нісенітниць

З листа до редакції

Шановні читачі «Перця». Пропоную вашій увазі один курйозний документ епістолярного жанру, який у моєму журналістському архіві зберігається уже декілька десятків років і який жанрово, стилістично і граматично підходить саме для рубрики «Скарб'ниця нісенітниць». Не застарів він і тематично. На жаль, пройшло стільки років, а проблема, про яку йдеться у цьому документі, досі у стадії невирішення у багатьох населених пунктах. Документ подаю в оригіналі, без жодних стилістичних правок, без жодного редакційного втручання.

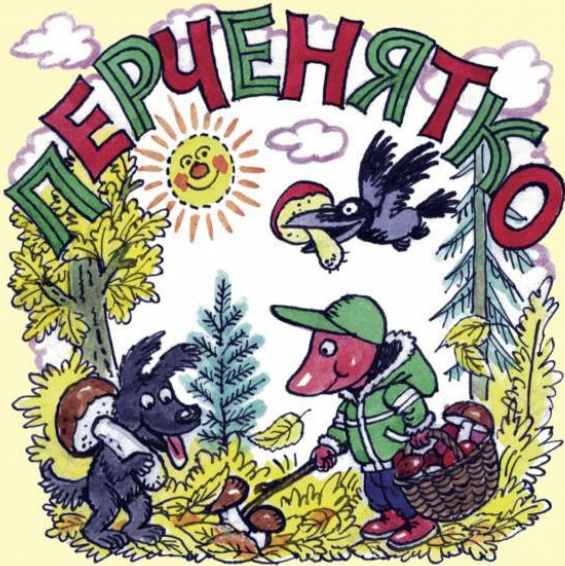
Володимир БІЛЕНКО.

Начальнику райотдела милиции
майору М-ко В. М.
участкового инспектора мл. л-та Ч-ки
РАПОРТ

Настоящим довожу следующее. Мной 17 августа 1959 года был задержан гражданин Т., который нарушал постановление горсовета №346 от 20 сентября 1958 года на угол дома №52 по ул. Воровского. Я потребовал от гражданина Т. прекратить нарушать постановление горсовета №346 от 20 сентября 1958 года. Он не выполнил моего требования. Я повернул гражданина Т. к себе, и он продолжал нарушать постановление горсовета на меня. Я начал препровождать гражданина Т. в райотдел, а он продолжал нарушать постановление горсовета №346 от 20 сентября 1958 года на тротуар ул. Садовой. Не дойдя 20 метров от райотдела, гражданин Т. перестал нарушать постановление горсовета, но не потому, что осознал, а потому, что испяк.

Ввиду вышеизложенного прошу выдать мне сапоги, шинель и шапку.

К сему участковый инспектор,
мл. л-нт Ч-ка 18 августа 1959 года.

Сторінку для дітей
веде Олексій КОХАН

Збори до школи

Кіт до школи сам збирався,
Та не міг знайти блокнот,
Ще дві ручки, маркер, гумку,
Зошит та папір для нот.

Шкільну форму і лінійку
На додачу – жовтий м'яч!
«Друзі, рідні, що робити?
Хоч бери сідай та плач.

Не встигаю на уроки
До учительки Сороки...»
Як наш Кіт усе знайшов,
То і день шкільний пройшов.

Тож дарма ти, любий Котик,
Зранку речі став шукати.
Краще їх збирай завчасно –
І до школи прийдеш вчасно!

До інших країв

Кличе їсти мати Жабка
Жабеняток-діточок,
А вони усі регочуть,
Бо глузують із качок,

Що затіяли над ставом
Міжнародний переліт.
Сперечаються: летіти
Їм на захід? Південь? Схід?..

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО.

Гриб

Де пеньок
Весь промок,
Ририк примостився.
Під кущем
Під дощем
Трохи засмутився.

– Буде грип, –
Думав гриб. –
Певно застуджуся.
Та ішла
І знайшла
Рижика бабуся.

– Чом це ти,
Золотий,
Мокнеш просто неба?
Ти, де мокро, не сиди,
А до козуба іди,
Бо ж ховатись треба!

Дмитро ШУПТА.

Загадки

Шанує нас людина кожна,
Бо обійтись без нас не можна.
І на письмі, і у розмові
Присутні ми у кожному слові.
Лише міняємось місцями
І не старіємо роками.

(Букви)

На дах будинку він заліз
І поверта за вітром ніс.

(дзгоніф)

Птах – не птах, а крила має,
Але ними не махає.
Та найшвидше він літає
І найвище – аж за хмари.
Сам літа, а чи у парі.

(явщл)

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ДВІ БАЛАДИ

ПРО ДРУЖБУ

Я і мій сусід Мартин,
Закінчивши службу,
В бар зайшли на
п'ять хвилин,
Щоб зміцнити дружбу.
Брали каву з коньяком
І горілку з медом,
Заїдали баликом,
Свіжим вінегретом.
Потім ми іще взяли
Пляшку чи дві рому,
А тоді вже потягли
Нас жінки додому...
Опинитись як я міг
В ліжку у сусідки?
Бо, мабуть, сусід приліг
Біля моєї жінки.

ПРО ВПРАВНОГО ВАСЮ

У коханні Вася
Вперше та й зізнався:

Зіні – на сні,
Лорі – на морі,
Каті – у хаті,
Тоні – на стадіоні,
Ванді – на веранді,
Валі – на вокзалі,
Віці – у хвіртці,
Полі – у полі,
Ганні – у ресторани,
Мирі – у тирі,
Елі – в пустелі,
Асі – в продмазі,
Юзі – на лузі,
Насті – на пасіці,

Кларі – на базарі,
Лені – в басейні,
Лері – у сквері,
Любі – у клубі,
Яні – в кав'ярні,
Нонні – на пероні,
Тасі – у класі,
Лесі – в овесі,
Рисі – у рисі,
Фені – на сцені,
Раді – в сільраді,
Розі – на возі,
Сарі – у барі,
Усті – в капусті,
Славці – у лавці,
Мілі – на весіллі...
Тільки-но Алла
Васю украла.

Юрій **БЕРЕЗА**.
м. Рівне.

Володимир СОЛОНЬКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Моя стратегічне завдання – створити державу, де кожна людина матиме роботу, гідну зарплату і впевненість у завтра. Це дасть змогу перетворити Україну на одного зі світових економічних і геополітичних лідерів».

Олег **Ляшко**,
лідер Радикальної партії
України.

КОСОВИЦЯ

– Куди, Литвіне, йдеш?
– Косить!
– А нащо ж дві коси?
– Одна як заболить,
Щоб чим було перемінити!
– Відкіль, Литвіне, йдеш?
– Косив – У поле чорт носив!

Так часто: як на слові – шкоре,
А в ділі – горе.

Левко **БОРОВИКОВСЬКИЙ** (1806 – 1889)

Рубрику веде Валентин **ШУЛЬГА**.

Діла Господні

Як заснували Афонський монастир

(Урок в московській школі 16-го сторіччя)

Рік 1564, Москва, Кремль. В одній із царських палат особистий духівник царя Івана Грозного Сильвестр провадить заняття в царській школі. Разом з царевичем Іваном (Іоаном) навчаються ще 15 хлопців років 10 - 12-ти – синів наближених до царя бояр. Учні сидять на лавах з усіх боків великого столу, Сильвестр ходить по класу біля учнів. Під стіною в кімнаті широка лава, біля неї – відр з різками. Сильвестр провадить урок історії.

Слухайте мене, отроки! В літо 990-те від Різдва Христового зі славного міста Муром вийшов блаженний монах з метою великою. Вирішив він пройти шлях далекий у Грецію древню і заснувати там на горі високій монастир великий, твердиню віри православної, осердя «міра руського». І дійшов Афанасій до стольного граду Києва, «матері городів руських», і прийняв його князь Володимир Великий Хреститель, і підтримав у справі богоугодній. Князь дав монаху на дорогу далеку три коржі хитні, шмат сома копченого, баклажку меду міцного, аби в холод зігрітися, і 10 золотих монет.

У літо 992-е від Різдва Христового прийшов Афанасій у Грецію далеку і заснував там на горі високій монастир славний. Та не вміли греки його ім'я Афанасій вимовити, тому нарекли монаха праведного Афонею, а гору, на якій монастир постав, назвали Афон. З тих пір монастир Богом благословенний, твердиню

віри православної, осердя «міра руського» назвали Афонським. «Годунов! Бориска! – розсерджений Сильвестр дає одному з хлопців міцного

потиличника. – Ти про що думаєш? Скажи-но мені, про що я зараз оповідав? Хто заснував Афонський монастир?»

Хлопець мовчить. Сильвестр наказує:

– На місце!

Годунов покірно йде до лави, спускає до колін штани і лягає животом на лаву.

– Романов! – наказує іншому учневі Сильвестр. – А вліпи-но Борисці 10 буків!

Романов бере з відра мокру різку і шмагає Годунова. Той голосно плаче. Ударивши вдесяте, Романов кладе використану різку на долівку і запитально дивиться на Сильвестра. Вчитель киває, Романов іде на місце, а заплаканий Годунов встає з лави і підтягує штани.

– Ну, Годунов, – питає Сильвестр, – то хто заснував Афонський монастир?

– Муромський монах Афоня, – голосно підказує приятелю царевич Іоан.

– Муромський монах Афоня, – витирає сльози юний Годунов.

– Сідай вже, Афоня, – спокійно каже Сильвестр, – і на уроці про урок думай, а не про примару корони царської. Не ліз би ти в такі афери, Годунов, заважка-бо для тебе шапка Мономаха. А ти, царевичу Іоане, не підказуй, – погрозив пальцем Сильвестр.

– Вибачте, отче Сильвестре, – смиренно відповідає юний Іван, намагаючись приховати лукаву посмішку.

– Ну що, отроки, – запитав Сильвестр, – все зрозуміли? Хтось хоче мене про щось запитати?

– Можна, отче Сильвестре? – підняв руку царевич.

– Можна, – посміхнувся вчитель.

– Отче, а чому грек Діонісій оповідав мені, що віра православна з'явилася лише в літо 1054-е від Різдва Христового? А ще казав, що Афонський монастир заснували греки на горі, яка звалась Афон? І взагалі все, про що ви нам оповідаєте, є московською пропагандою, в якій нема жодного слова правдивого?

В Сильвестра перекошилося обличчя від гніву і страху:

– Ох, даремно, царевичу, наш благословенний цар-батько заборонив брати до тебе хорошого бука! Бо якби я зараз всипав тобі щедру каші березової, то ти назавжди запам'ятав би, і хто заснував Афонський монастир, і що слово, сказане в Москві, є істиною беззаперечною. Ти, царевичу, хоч з царем-батьком не сперечайся, бо гарячий він у нас, цар-батько, і важка рука у нього. А з греком Діонісієм, – погрозово пообіцяв Сильвестр, – ми ще сьогодні поговоримо про пропаганду московську!

P.S. Наступного дня афонського монаха грека Діонісія зварили в котлі живцем. А в літо 1581-е цар Іван Грозний власноручно вбив свого сина Іоана. Мабуть, непокірний царевич сина не хотів повірити у силу пропаганди московської. А в літо 1598-е Борис Годунов таки став царем Московії і таки одягнув омріяну шапку Мономаха. Та правим виявився Сильвестр, заважко вона виявилася для царя Бориса. І назвали його московіти царем «худородним», і почалася в Московії Смута кривава. Але до останнього дня свого цар Борис не сумнівався, що Афонський монастир заснував муромський монах Афоня і сліпо вірив у силу московської пропаганди.

Ярослав **БОРСУК**.

м. Підгайці
Тернопільської області.

По горизонталі:

7. Тітка (ласкаво, зменшено). 8. Її бажає отримувати вчасно кожен працівник. 11. Розробник і керівник головних напрямів і засобів військових і політичних дій. 12. Частина фінансового року. 14. Половина футбольного матчу. 15. Місто в Білорусі. 16. Населений пункт в Орловській області Російської Федерації. 17. Запорука здоров'я. 19. Невеличкий мішечок. 21. Отвір у димоході, який заступають для збереження тепла. 23. Частина території держави, повністю оточена іншою державою. 25. Спортивна зброя (холодна). 26. Горілка, виготовлена в домашніх умовах. 29. Граф Монте ... 30. Один із головних персонажів роману Олега Чорногуза «Претендент на папаху». 32. Захворювання печінки. 35. Міжнародна організація захисту довкілля. 37. Педагог. 38. Бізнесмен. 39. Морська риба з плоским тілом. 40. Нижня цінківка людини. 41. Термін в поезії. 43. Органічне добриво. 45. Яма під фундаментом. 46. Підрозділ кінної армії.

Зустрічайте нові книжки Бібліотеки журналу
«ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

Формат 70x100/32,
обсяг 56 стор.
Відпускна ціна – 16,00 грн

Володимир ЧЕПІГА
«Повернення великого Бендюха»
 Формат 70x100/32,
 обсяг 64 стор.
 Відпускна ціна – 18,00 грн

Віктор СЕМЕНЯКА
«Зашморг для села»
 Формат 70х100/32,
 обсяг 64 стор.
 Відпускна ціна – 18,00 грн

Валерій ЧМИРЬОВ
«Гаманець карикатур»
 Формат 70x100/32,
 обсяг 64 стор.
 Відпускна ціна – 18,00 грн

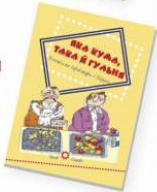
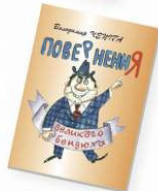
Володимир ПАЛЬЦУН
**«Щодня, щохвилини
 з бандитами»**
 Формат 70x100/32,
 обсяг 64 стор.
 Відпускна ціна – 18,00 грн

Сергій СЕМЕНДЯЄВ
«Майже без слів.
Карикатури»
 Формат 70х100/32,
 обсяг 64 стор.
 Відпускна ціна – 18,00 грн

**“ЯКА КУМА,
ТАКА Й ГУЛЬНЯ”**
(Усмішки та карикатури
з Перцем)
Формат 70х100/32,
обсяг 64 стор.
Відпускна ціна – 18,00 грн

Хто не встиг передплатити ці видання через «Каталог передплатних видань України на 2018 рік» (індекси 60194 та 60195), хай не журиться! Книжечки можна отримати післяплатою через поштові відділення «Укрпошти», зробивши заяву (вказати своє прізвище та адресу) за телефоном відділу розповсюдження редакції:

(044) 456 8327 (запитати Олену Андрі-ївну), або написавши лист на електронну адресу: **perec2018@ukr.net**

СХУДЛА

За сорок як перевалило
Мойй дружині золотій,
Щоб схуднути – таке творила,
Їй-богу, нібито здуріла,
Та ще й перечити не смій!
Гасала на велосипеді,
Доки наткнулась в Інтернеті,
(Брехня, ну чиста лабуда,
Від сміху втриматись не можу):
«Спортивна верхова їзда
Вам радикально допоможе!»
Кавалерист! Усе село
Від сміху покотом лягло.
Моя дружина об сідло
Натерла те... скажімо, ноги.
Проте, аж двадцять два кіло
За місяць – як і не було
У жеребця, у ворононо...

Григорій ЛЕВЧЕНКО.

м. Слов'янськ
Донецької області.

перець на передовій

Черговий по бойовому листку Олексій КОХАН

ДЖАВЕЛІН

Чому, коли стріпнеться джавелін
І зробить справу дуже чітко
Й вправно,
Ти мусиш перейматись: слов'янин
У тому танку, може,
Й православний!

Ще й слухати протести із Москви,
Мовляв, воюй, «укропе»,
«нелетально».
Як скаже «руській мір»:
«Іду на ви!» —
Або тікай, або здавайсь повально.

Бо що ж це: кривні, начебто, рублі
Вкладає Кремль у ці сталеві коні,
А тут якийсь чужинський джавелін
Для «казаків» стає на перепоні.

Микола ЦИВІРКО.

В Росії впевнені,
Що їм сам Бог допомагає,
Від світу бездуховного
Надійно захищає!

Чи правда то, чи ні?
Є згода одна:
Російський Бог —
Це ядерна ракета «Сатана»!

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

ГНІВ НАРОДНИЙ

*Любов к Отчизні де героїть,
Там вража сила не устоїть,
Там груди сильніша од гармат...*
Іван Котляревський

Аж морозить піт холодний,
І у жилах кров кипить.
Наростає гнів народний,
І його не зупинить.

Хоч в кавказців кров гаряча,
Та змирилися вони.
Ми цього вам не пробачим,
Посланці від сатани.

Виметем усяку нечисть
З окупованих земель.
Так було не раз, до речі:
Це підтвердить батько Хмель.

Хто забув, не знав, не вірить, —
То огляньтесь назад.
І зятяйте, бузувіри:
Грудь сильніша від гармат.

Аркадій МУЗИЧУК.

НОВОРОСІЯ сконала —
МАЛОРОСІЄЮ стала.
Мабуть, справи йдуть погано...
Що там далі — МІКРО? НАНО?..

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— По диверсанту — вогонь!

Сергій ФЕДЬКО

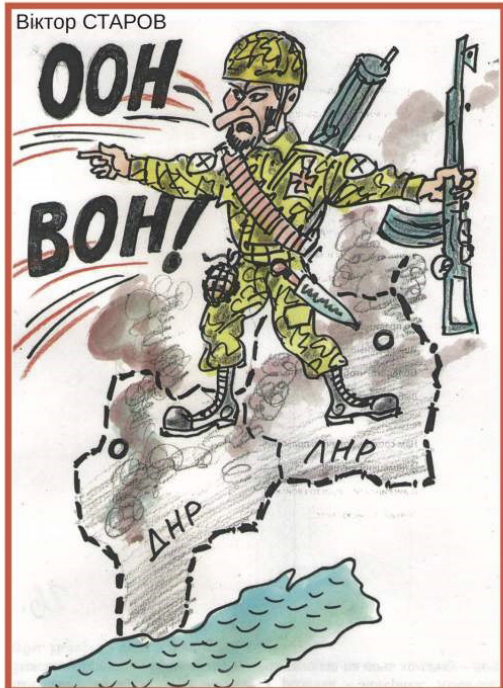
ПІСЕНЬКА ДЛЯ ОКУПАНТІВ

На пенюку бандит сидить
І під ніс свій бубонить:
— Продам шкуру із козла,
Ла-ла-ла, ла-ла-ла.

Другий, що сидів навпроти,
Банку вилизав з-під шпротів,
Голосом тонким завив:
— А я барана зловив.
Ла-ла-ла, ла-ла-ла.

Аркадій МУЗИЧУК.

Віктор СТАРОВ

Олексій КОХАН

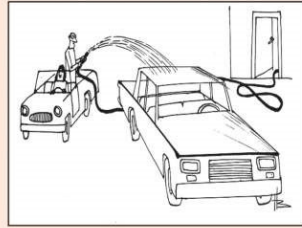
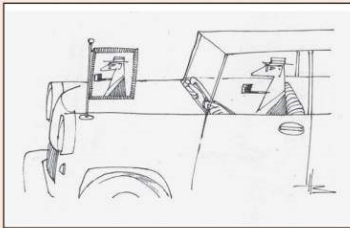

О.К.

— Чоловіче, чого ти тут копаєш?
— Та я чув, що тут, під «стіною», п'ятсот мільйонів закопано!..

Гумор народів Світу

МАЛЕНЬКІ ЄВРОПЕЙЦІ УСМІХАЮТЬСЯ...

УМІЄ РОБИТИ

Розмовляють хлопчики:
– Нам вчора лелека приніс немовля!
А до вас прилітав?
– Ні, мій батько на таке гроші не витрачає, він все вміє робити сам.

ЩО РАНІШЕ

Хлопчик запитує у матері:
– Мамо, татко вже прийшов. Що раніше ми йому покажемо – твій новий одяг, а потім мій щоденник, чи навпаки?

УЖЕ ВІДСЛАВ

Хлопець пише батькам з табору відпочинку:
– Любі батьки! У мене все добре: вчора вчився боксувати. Зубну щітку та пасту, які мені тепер не потрібні, я вже відіслав додому.

СКІЛЬКИ РОКІВ?

Неділя. Батько сидить у крісі і читає газету. Мати на кухні готує вечерю. Малий Марошко підходить до матері та запитує:
– Мамо, скільки років ти служиш у батька?

СПЛЯЧА ЛЯЛЬКА

У магазині біля відділу дитячих іграшок маленька дівчинка сміє матір за спідницю:
– Мамо, купи мені цю сплячу ляльку!
– Тихше, доцю, це не лялька, а продавщиця.

ЯКИЙ ЧАС?

Янко робить вправу з словаської мови.
– Тату, який час: «Мама розмовляє із сусідкою»?
– Це, синку, загублений час.

ЧИ НЕ ПІШЛА?

До родини Слівковців прийшли в гості сусідка. Матір розмовляє з нею. Дзвонить телефон. Малий Іван підбігає, знімає трубку, мовчить, а потім каже:
– Це дзвонить батько. Він запитує, чи не пішла ще від нас та балакуча жінка.

НЕ СКАЖУ

Учитель запитує учня:
– Скажи нам, будь ласка, Янчику, з чого роблять кров'яну ковбасу?
– Не скажу.
– Чому? Ти не знаєш? Адже твій батько м'ясник!
– Це так, але коли я скажу, батько мене поб'є.

НОВІ ШТАНИ

– Навіщо ви б'єте свого хлопця?
– Та, розумієте, купив йому нові штани, а вони на нього малі.

ХОЧ ЗАРАЗ

Селянин піймав сусідського хлопчика на своїй яблуні.
– Зажди! – кричить він на нього, – приїде твій батько увечері додому, я йому розкажу, що ти вкрад мої яблука!
– Можете йому про це сказати хоч зараз, – відповідає хлопець, – татко сидить на гілці.

ТАМ І СКАЖУ

Запитує вчитель:
– Палько, що тобі відомо про походження людини?
– Ходимо у коридор, там я вам і скажу. Бо ж не можу я розповідати про таке при цих наївних дітях!

ПОЩАСТИЛО

Розмовляють двоє учнів:
– Учора на вулиці я знайшов підкову.
– І тобі пощастило?
– Ще як! На radoшах я її підкинув у гру і розбив вітрину в магазині.
– Так у чому ж усе-таки щастя?
– А в тому, що директор магазину не догнав мене.

ГРА

Діти на дворі грають в індіанців. Дід пропонує:
– Візьміть і мене до гурту.
– Не можемо. Ми знімаємо скальп, а ти вже оскальпований!

ДО НАРОДЖЕННЯ

З учнівського твору:
– Моя найулюбленіша тварина – це курча, бо його можна з'їсти до народження та після смерті.

ПОДАРУНОК

Маленькому Юркові на день народження батько подарував скрипку.
Хлопчик запитує:
– Тату, але як я можу грати, коли у мене немає смичка?
– От коли навчишся добре грати, купимо тобі й смичка.

НАВІЩО ВУХА?

– Янко, навіщо тобі вуха? – запитує вчитель.
– Щоб усе бачити.
– Для цього ти маєш очі!
– Воно то так, але коли б не було вух, мій капелюх спадав би на ніс, і я нічого б не бачив.

МАМА КАЖЕ

Запитує тітка племінника:
– Ну як, ти вже прочитав ту книжку, що я подарувала тобі на день народження?
– Ще ні. Мама каже, її можна гортати лише чистими руками.

Горан КАЯЧ

МАЙБУТНЄ

Молоді бики знову насторожилися.

Проте забили й решту їхніх матінко.

Молоді бики хотіли атакувати, але мудрі зупинили їх: «Злоба веде в нікуди. Не варто зирити в минуле, треба дивитися у майбутнє. Економіка – це те, що нас на розум наставить».

І відправилися пастися. Услід за ними рушили новоприбулі молоді корови.

Повагавшись, молоді бики також подалися пастися.

Отак, оце уже добре. Усі пасуться.

Цілими днями. Без жодних обмежень.

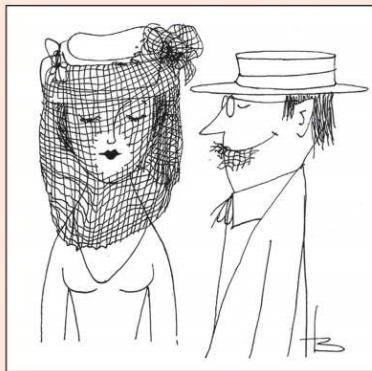
Стабільна економіка – основа гарного життя. Живи без злоби, тільки їж, набирай ваги, будь зговорливим.

А час од часу виводять деяких биків, корів і телят. І забивають.

Але вже ніхто не звертає уваги на минулого. Майбутнє перед ними.

Усі пасуться. А час од часу....

Переклад із сербської.

Підготував Тимофій ПРОКОПЕНКО.

Страшні Пери Не гусаків...

Останнім часом у мене почастішало головокружляння і заморочування у голові.

(Зі скарги лікаря)

Просимо зробити декомунізацію російського міра у членів громади московського патріархата.

(Із заяви)

Прошу підключити мене до субсидії на період опалюваного сезону.

(Із заяви)

Зупиніть нашого сільського голову, бо він знову претягує у депутати, як баран на червоні ворота.

(Зі скарги)

Мій сусід знову зазіхнув на мою приватну територію, переоравши межу між нашими городами.

(Із заяви в поліцію)

Голова сільради вигнав мене із кабінету із словами – не викручуй мені мозок.

(Зі скарги)

Швидко продається хата на два виходи.

(Із об'яви)

Не напихайтесь у ліфт як оселедці у бочку.

(Із оголошення)

Пасажири верхніх полок обслуговуються туалетом справа по ходу поїзда, а нижніх полок – зліва. Будьте взаємовчливі.

(Із оголошення)

Не перетворюйте зал очікування на вокзалі у свинячу культуру. Користуйтеся вурнами.

(Черговий по вокзалу)

Зібрав Аркадій ПЕТРИК. м. Хмельницький.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надіслати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адреси. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Київ): м. О. Дорощенко, Б. О. Павловський, 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 17/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06.2013 р. **Підписано до друку** 25.10.2018 р. **Формат** 70х100/8. **Замовлення** № 15344. **Загальний наклад** 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатні індекси:** 97835, 60734. **Ціна договірна.**

Засновник журналу:
ПІП «Загальнонаціональне видання «Славські Вісті», газета завістув селами України»
03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50
(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)
Видавець журналу:
ПІП «Видавництво «СЛОВО»»
04060, Київ, вул. Ольжича, 29
(Керівник С.С. ТЕТЕРЬЯНИКОВ)
Видається з квітня 1922 року
Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.
Телефон редакції: (044) 454-87-68
E-mail: perec2018@ukr.net
Почтова адреса для листів: Київ-03047, а/с-43
Літературний відаді: perecs.cartoon@ukr.net
Художній відаді: perecs.cartoon@ukr.net
Головний редактор: Юрій ІЩЕНКО
Заступник головного редактора:
Микола ВАВІРОВСЬКИЙ
Голова художньої ради, головний художник:
Анатолій ВАСИЛЕНКО
Редактори відаді: Сергій ПАВЛЮЧЕН, Тимофій ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА, Ярослав ЧОРНОГОЗ
Художні редактори: Олег ГУЦОЛ, Валерій МОНОТ, Сергій СЕМЕНДЯВ, Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМІРЬОВ
Юридичний відаді: Костянтин СУЛИМА
Комп'ютерна верстка:
Валерій АРСЕНЮК, Дмитро ФЕРТЕНКО
© Перець. Весела республіка. 2018

АВТО

сторінка

Валерій ЧМИРЬОВ

— Не думала, що твій такий скнара! Ти ж мріяла про «Бугатті»

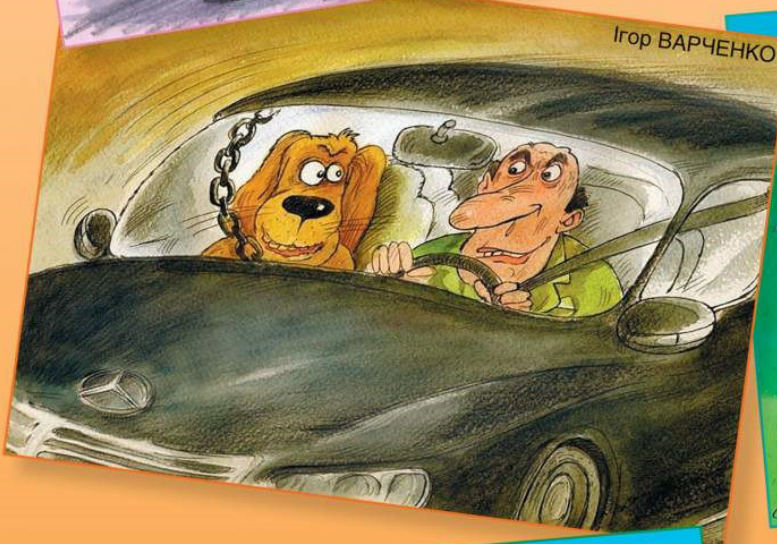

Олег ГУЦОЛ

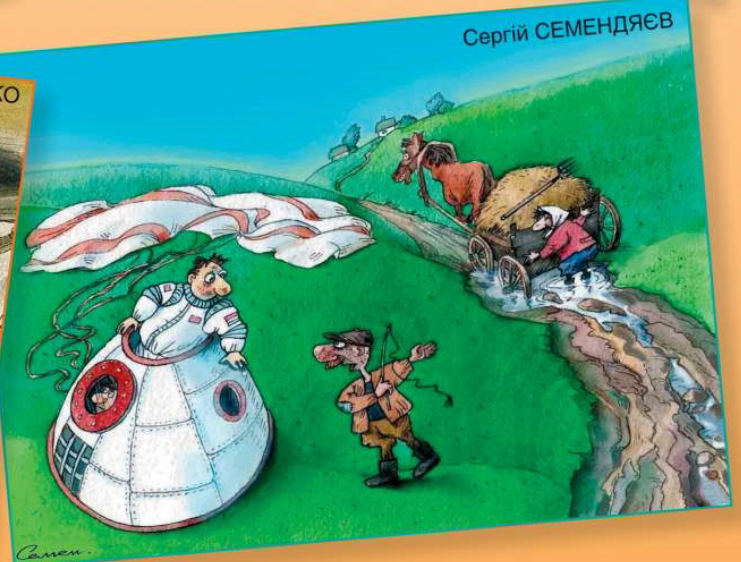

© OLEG GOUTSOL
UKRAINE

Ігор ВАРЧЕНКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Семендієв

Валерій МОМОТ

Валерій ЧМИРЬОВ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЦЬ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net